

vet af det Flertal, hvortil han hører. Det vilde være i højeste Grad farligt og misligt og i enhver Henseende uheldigt at slaa fast, at Ministeren kun skulde kunne selge af Reserverefonden, hvad der krævedes af de aarlige Bevillinger. Det vilde i dette Dieblif være det Samme som at slaa fast, hvad vi oftere have betegnet som yderst uheldigt, at Reserverefonden skulde bestaa væsentlig af danske og preussiske Statspapirer, altsaa af de mindst realisable, af saadanne, der mindst egne sig til at udgjøre den væsentlige Bestanddel af en Reserverefond. At ville sige, at Ministeren kunde foretage saadanne Ombytninger, naar han først spurgte Finantsudvalget ad, vilde jo være en meget daarlig Udvei. Naar saadanne Omsætninger skulde finde Sted, maa man jo benytte Kurserne og de gunstige Forhold; man maa altsaa handle paa eget Ansvar, og skulde jeg gjøre en Behreidelse mod Ministeren i denne Retning, saa maatte det være, om han for at undgaa at tage et Ansvar paa sig vilde blive staaende ved de Forhold, der nu bestaa, om han, uagtet der var Anledning til at faae en bedre Sammensætning af Reserverefonden, dog for at lade være at handle fandt sig i de slette Forhold. Vi have jo saa ofte i de sidste Aar forhandlet dette Spørgsmaal i Finantsudvalget, og Finantserne have faaet at føle, hvad det kostede at tilveiebringe en virkelig realisable Reserverefond og at sikkre en Udvei til at tilveiebringe Midler, naar man troede at komme til at behøve dem. Man har endogsaa maattet betale ikke ubetydelige Summer for at sikkre sig i saa Henseende hos Bankerne. Seg maa derfor anerkjende, at den ærede Minister dog har gjort smaa Skridt for at gjøre Reserverefonden mere realisable. Det Gæste, der her kunde være Spørgsmaal om, skulde da være, at man kunde foreskrive Ministeren almindelige Regler for saadanne Omsætninger. Man kunde f. Ex. udtale en Tanke, hvis Rigtighed jeg maatte anerkjende, at egentlige Børspekulationer hos Finantsministeren ikke indlade sig paa; men i saadanne Diemed, som det ærede Medlem for Viborg (Ansjær), der hører til Flertallet, omtalte, maa Ministeren kunne foretage den Slags Omsætninger. Det har oftere været drøftet i Finantsudvalget, og, tager jeg ikke feil, har det ogsaa her i Salen været omtalt, om det ikke skulde være muligt at faae en Lov om Reserverefonden, en Lov om Behandlingen af de umaadelige Værdier, der ligge under Ministerens frie Raadighed, og, for saa vidt Udvalget sigter dertil, at det kunde være ønskeligt at give nogle nærmere Forskrifter i saa Henseende, kan jeg fuldstændig slutte mig dertil. Dersom det har villet gjøre Skridt til eller Forsøg paa at komme til en saadan Lov om Reserverefonden, kan jeg i høi Grad anerkjende disse Bestræbelser fra Udvalgets Side. Seg tilstaa, at efter de tidligere Forhandlinger om denne Lov, er der ikke noget Haab derom, da der er fremhævet Vanskeligheder derved; det er af

store finantzielle Autoriteter, — jeg husker ikke, om det var af den daværende Finantsminister, men i alt Fald af forheverende fremragende Finantsministre — at Sagen er behandlet; men det lykkedes ikke nogen af de Gange, der er taget fat paa dette Spørgsmaal, at faae Noget frem, som kunde finde Tilslutning. Men, skulde det nuværende Finantsudvalg faae en lykkelig Indstyrelse i denne Retning, saa skulde jeg gjerne modtage den. Men det er noget helt Andet; Et er, hvilke nye Baaend man kunde foreslaa, og et Andet er uden saadanne Baaend at ville forhindre Ministeren i den Række af Foranstaltninger, som fra alle Sider maa erkjendes at være hensigtsmæssige. Seg kan ikke Andet end meget bestemt udtale mig imod Berettigelsen af det, som fra det ærede Udvalgs Flertals Side her er skrevet; men noget Andet er det ganske vist, dersom man har ment noget ganske Andet end, hvad man har skrevet.

Ansjær: Seg behøver vel ikke at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at naar der staa i Flertallets Udtalelse, at Rigsdagen aldrig har erkjendt Finantsministerens Ret til at udøve en saa fri Raadighed, saa er det en faktisk Bemærkning; men derimod kan jeg godt have en anden Mening om, hvorvidt Finantsministeren har denne Ret eller ikke. Seg var i Hovedsagen enig med Flertallet om, at det, man skulde undgaa, var at komme ind paa en Forestilling om, at Finantsministeren havde en saadan Berettigelse overfor Reserverefonden, at han kunde disponere over det til Børs-spil. Naar det ærede Medlem tror, at det skulde kunne lykkes bedre for os at komme med et Lovforslag om Reserverefonden, saa ligger det i Sagens Natur, at et saadant Lovforslag, som maatte være af en aldeles formel Karakter, slet ikke kan nytte til Noget. Naar han ikke vil komme og sige, at vi skulde give en Lov om, at Reserverefonden skal bestaa af de og de Værdier, — og det vilde endda være en Lov, som kun kunde gjælde, saalange, som man netop havde en saadan Størværelse af Reserverefonden, som i det Dieblif var tilstede, og som Loven var beregnet paa, — saa veed jeg virkelig ikke, hvad det skulde nytte at komme med en Lov om Reserverefonden. Thi det er vist, at den Myndighed maa Ministeren til enhver Tid have, at, dersom han ser, at der ligger Værdier i Reserverefonden, som under visse politiske Konjunkturer kunne blive mindre let realisable, saa maa han paa sit Ansvar søge at faae dem realiserede paa den bedst mulige Maade og faae dem ombyttede med Papirer, som under de supponerede Konjunkturer vilde være realisable.

S. Madsen: I det jeg skal vide i Genhold til den ærede Formands Opfordring at fatte mig i Korthed, saa tror jeg dog, at der er et Punkt med Hensyn til de alt bestaaende Fernba-